

Tórshavn

Quan tornés ella seria millor fotògrafa i ells, millor parella

Foto: Olly Coffey

Muntanyes maragda, un cel ferotge i un ramat d'ovelles. Verd, gris i uns punts suspensius de color blanc. La Sara enquadra, tanca el diafragma, ajusta la velocitat, enfoca, dispara, mira el resultat a la pantalla de la càmera, arrufa el nas i l'esborra. Hi torna.

Les ovelles es mouen pel vessant de la muntanya, amb parsimònia. Al cel, els núvols naveguen com vaixells vikings a punt d'entrar en combat. El verd no es mou, només es matisa al compàs del vent que fa ballar els núvols i remou els cabells pèl-rojos de la Sara. Els dies en què les Feroe dormen enterrades sota una manta de neu i fosc s'han acabat i ara el dia s'eixampla i somriu.

La càmera, plantada sobre el trípede, segueix enfocant el ramat. La Sara dispara i esborra, fins que les ovelles tracen una diagonal perfecta al mig del vessant. Arrufa el nas, somriu i dispara una ràfega. Es torna a mirar la pantalla. Una altra ràfega. Torna a somriure, assenteix amb el cap i tanca la càmera. Abans de desmuntar el trípede, passeja la mirada pel paisatge que es llença al buit al final del prat. Penya-segats, núvols i un oceà d'aigües metàl·liques. Molt més enllà hi ha Casa. Casa és la caseta amb jardí dels afores de Copenhaguen, on viuen els seus pares, i també aquell pis del centre, guarnit amb mobles reciclats i un llit de l'Ikea. A casa dels pares hi ha els

llibres, la roba que ja no es posa i la bicicleta vella. Al pis del centre hi ha una paret plena de fotos en blanc i negre, muntades a tocar una de l'altra, com un puzle gegant. I al bell mig, una foto en colors, d'ella i el Christian, riallers, amb jerseis de llana i unes ovelles al fons. La va penjar el darrer cop que hi va anar de visita, al febrer. Abans hi tenien una foto d'unes vacances al Mediterrani. Quan la va canviar, el Christian va somriure i li va passar un braç per sobre l'espatlla.

Quan el va recollir a l'aeroport de Tórshavn a finals de maig, també somreia. Quan el va acompanyar de tornada després d'un cap de setmana d'ovelles, fotos i gemecs malenconiosos, el somriure s'havia esvaït. La mirada muda amb què va embarcar era la mateixa que veu a l'Skype. Als ulls hi llegeix sempre una pregunta persistent.

A la Sara no li agraden ni l'Skype ni les preguntes persistents. Encongeix les espatlles. No sé quan tornaré. La setmana que ve hi ha una boda, l'altra un bateig. Vull anar a Mykines a fotografiar el far de la fi del món. Hi podríem anar el proper cop que tornis. He de fer una sessió de fotos pel tríptic d'un poble del que no recordo el nom. M'han trucat per a un catàleg de jerseis de llana. No puc marxar abans d'acabar aquests encàrrecs. Ho entens, oi? El Christian també encongeix les espatlles. S'acomia amb un gest tímid amb la mà. Al principi s'enviaven petons i feien el pallasso davant la càmera. Ara, quan s'apaga l'Skype, s'esvaeixen dues cares serioses.

Després de guardar tot el material al maleter del quatre per quatre, la Sara s'acosta als penya-segats. Li havia semblat veure-hi una ombra tremolosa. S'aboca al caire de les roques i hi veu un freret que vola maldestre fins un sortint rocós. En compta mitja dotzena que saltironen pels replans del penya-segat. També hi volen, més dignes, uns ocells negres que no coneix. A Copenhaguen només hi ha gavines.

Treu el mòbil. Els frerets són molt a prop i no li cal la càmera per fer-los una fotografia mínimament digna. Enquadra amb cura, s'espera a que es un es giri i gairebé li somrigui amb el seu bec d'ocell tropical. Dispara. Arrufa el nas, somriu. Els frerets fan com si no hi fos. Salten i baten les ales amb poca gràcia, per tornar cap a les roques al cap de poca estona. Hi deuen tenir el niu, però la Sara no aconsegueix veure'l.

Hi ha algú altre, oi?, li va preguntar el Christian, una nit al seu apartament de Torshavn. No, no hi havia ningú més. Ella el va abraçar i li va somriure. No l'hi va tornar a preguntar. La cara de la Sara era transparent com l'aire de les Feroe. Li encantava aquell aire net i la llum esbiaixada que ho pintava tot com un filtre d'Instagram. Li ensenyava fotos al Christian, mai n'havia fet de millors, oi? Aquella etapa li aniria molt bé. Als dos els aniria molt bé. Quan tornés ella seria millor fotògrafa i ells, millor parella. Tot era més clar i més fàcil allà dalt. Ell feia que sí amb el cap, poc convençut i mirava per la finestra. Des del seu llit, els dies clars, podia veure el mar retallat entre les teulades de les cases de colors. Si sortia al balcó, veia els turons que tancaven suaument el paisatge, empolsinats de blanc o difuminats per la boira. Els primers cops, el Christian penjava fotos de les vistes a les xarxes socials i els amics les omplien de cors i polzes aixecats. Ara només mirava i assentia amb el cap, sense ganes.

Van sortir a sopar. A Tórshavn pots trobar restaurants gairebé tan pretensiosos com els de Copenhaguen, presumia ella. Segur, segur, mormolava ell. Per omplir el silenci li parlava dels amics comuns que la trobaven a faltar. Ella arrufava el nas i els seus llavis dibuixaven un somriure breu. Dona'ls records, ens veurem aviat. Quan va intentar parlar-li del pis i de com n'estava de buit sense ella, la Sara va arrufar el nas i va mirar per la finestra. Ell va assentir i va canviar de tema.

Ella parlava poc, de coses petites, de la neu i les ovelles, de la calefacció del pis, de les seves fotos. Li va demanar que l'acompanyés al centre de l'illa per a un encàrrec. El viatge en cotxe, entre prats i turons que es començaven a omplir de clapes verdoses, els va posar de bon humor. L'havien trucat d'una granja, un edifici acabat de pintar de vermell, al mig del no res. La volien convertir en allotjament per a l'estiu. Van fer fotos a les ovelles pasturant, un primer pla d'una amb la boca oberta que semblava que rigués va fer molta gràcia a tothom, fins i tot al Christian. De tornada estava seriós. Havies vingut a fer un reportatge per una revista de viatges i ara fas

fotos de bodes i de granges. Ella va arrufar nas. El reportatge ja el vaig fer i va sortir molt bé, per això em donen més feines. Ell la va mirar, envoltat d'un silenci greu en què ressonava la pregunta.

Ella calla. Arrufa el nas. Té dues maneres d'arrufar el nas, gairebé indistingibles. De fet, potser són el mateix gest i només canvia de significat segons el context. Té un nas molt bonic, el Christian sempre l'hi diu. Li diu coses molt maques el Christian. Hi està molt a gust amb ell. Hi estaria, si més no, si no fos per les preguntes.

Es mira les fotos que ha fet als frarets. Són molt fotogràfics, amb aquell bec, aquells colors i aquell posat desastrat. N'escull una i l'envia al Christian. Ell li respon de seguida. Una icona riallera que sembla que vulgui dir molt i no diu res. Ella li envia un petó i enfila un camí ple de pedres per on el cotxe avança a batzegades. Poc a poc, saltironant entre els sots, arriba a la carretera que ressegueix, mandrosa, la riba del fiord fins a Tórshavn.

La Sara deixa que el cotxe llisqui per la carretera, entomant els revolts suaus, sense cap pressa. A la ràdio música *heavy* barrejada amb cançons tradicionals. Baixa el volum fins a convertir-la en una remor, el fons d'un paisatge, com els núvols que s'amunteguen sobre el mar, o el verd que es perd pendent amunt, fins a tocar el cel. No hi ha gairebé trànsit. Un altre dels plaers de les Feroe.

Sense adonar-se'n, la carretera la porta fins als afores de Tórsvan, plens de casetes de fusta amb jardins que aquest mes han començat a despertar-se. De seguida arriba al seu carrer, l'edifici de color sorra, la finestra que mira al mar. Aparca prop de la porta i descarrega el cotxe. La saluda un veí amb un cop de cap alegre. Ella li respon, discreta, i arrufa imperceptiblement el nas. Quan arriba a casa, endreça els estris i treu la targeta de la càmera. S'asseu al llit amb el portàtil a la falda i hi insereix la targeta per mirar les fotos. Mentre s'inicia l'ordinador, revisa el mòbil. No hi ha més missatges. Al xat del Christian, aquella cara riallera que amaga preguntes que l'incomoden.

Obre les fotos. Ovelles. Fa un zoom per comprovar que estiguin ben enfocades. Mira de reüll el mòbil, on s'hi acumulen les preguntes. Més enllà, a la tauleta de nit, hi guarda l'anell. A la pantalla, pasturen les ovelles.